

Husvennen

17. AARGANG.

Nr. 32.

Søndag den 11. Maj.

1890.

Kingdom.

Fortælling af Henrik Pontoppidan.

(Fortsat.)

apellanten var gaaet
op paa sit Verelſe.
Det laa oppe paa
Loftet, enſomt og
ſtille, omgivet af et
ſtort, tomt Loſtkrum
ſom en lille Verden
for ſig ſelv. Med
ſit lave Loft, ſine
fire kalkede Vægge
og ſit ene, mod
Solen vendende Vin-
dſide, uden for hvilken
en vilb Vinranke
ſnuede ſig, mindebe
det om en Kloſter-
celle, ſom af en
Haand med ſin Sandſ-
for Hgges var ble-
ven omdannet til et
moderne Præſte-

[illegible]

Emmanuel Hansted havde sat sig hen i Sofaen,

hvor han var funken sammen med Hovedet støttet i sin Gaand. Hans Ansigt var blegt, som af Udmattelse, og han saa træt og lidende ud. Saa lange han var særdeles mellem andre, bevarede han endnu nogenlunde Rigevegten. Her oppe i Ensomheden faldt Masken af ham. Hvert Træk talte om hans dybe, bitre Skuffelse.

Gjæle den lange Vinter havde han levet her oppe i denne Celle som en Eremit. Med den brændende Trang til Kirkesjæle, til at opofre sig for sit Kald, hoormed han var kommen her ud, havde han med Lidenstaa fastet sig over sit teologiske Studium. Han havde fordybet sig i Kirkefædrenes Skrifter, læst gamle og ny Bøger, Levnedsheskrivelser af hellige Mænd, Andagtsbøger og Prædikenamlinger — for ret at dygtiggøre sig til den Gerning, hvortil han nu havde været sit Liv, og som det var hans inderlige Ønske at kunne hslpe værdig til.

Xpi han sølte snart, hvor usforberedt og umoden han endnu var, hvor uendelig meget han endnu havde at lære, før han kunde optræde med den sande aandelige Overlegenhed, som Provst Tønnesen saa ofte talte om, og som han nu ogsaa selv forstod var nødvendig.

Med særlig Forkærlighed havde han kastet sig over Udarbejdelsen af sine Prædikener. Han havde valgt de bedste og mest anerkendte Forbilleder, nebstrev omhyggeligt enhver Sætning, indøvede sig i Foredraget og slap ikke Arbejdet, før han havde fundet Udtryk netop for det, han vilde. Ofte omfrev han en Prædiken Gang efter Gang. Han tillod sig ingen Galvhed. Han vilde bestandig give det bedste, han formaaede. Og naar han endelig Lørdag Aften gennemlæste de renfremme Art solte han da ogsaa en vis Tilfredsstillelse ved Periodernes Afrundetthed, ved Sætningernes faste Bygning, Billederne stundom poetiske Flugt og Tankernes Dybde og Klarhed. Men —

Men i Kirken om Søndagen, overfor den store, snøftende og hostende Menighed, var det regelmæssigt, som om Aanden forlod ham, og alle Talens bevingede Ord faldt et for et til Jorden som døde Fugle. Han forstod det ikke; men han følte det, som om der mellem ham og hans Tilhørere aabnede sig et bredere og bredere Svælg,

som hans Stemme forgæves anstrengte sig for at
 naa over. Med Forbitrelsens Ænen i Hjertet
 hørte han sine kendte Død klinge her uden Gen-
 lyb som ud i et tomt Rum, mens han rundt om
 sig saa Folk døde faaet han eller gibe sig til at
 adspredde sig med at læse i Salmebogen eller se op
 mod Solen paa Kirkeuben.

mod Siden paa Kirkebenen.
Dg folem det gif ham i Kirken, gif det ham
ved Sygelejen og overalt, hvor han stod over
for den Hjord, hvis Hyrde han var sat til at
være, og for hvilken han brændte efter at give sig
hen. De forstod ikke hinanden. Naar han
spurgte i Dit, svarede de i Vest. Det var, som
om de talte to forskellige Sprog.

Herfra strev sig den dybe Forkæmthed, det bitre Mismod, som Dag for Dag greb ham alt mere. Han begyndte at fatte, hvor haabelst det var at tro paa en virkelig aandelig Forbindelse mellem Menneſter ſaa ulige i Raar, i Opdragelſe, i alſt.

Af denne Grund havde han heller ikke endnu
 færdes meget ude mellem Befolkningen. Han
 søgte noget, der var en ubestemt Blanding af
 Udbjæft og Trods, hver Gang han tilfældig eller
 paa Embeds Begne stødte sammen med nogen af
 sine Sognebørn. Han anede, at de indbyrdes
 omtalte ham haanligt, og dette gjorde ham mere
 bitter og nedslagen. Selv over for enhver stæffels-
 stympet af en Husmand, der med Hatten i Haan-
 den kom for at bede om en Attest, søgte han sig
 knuget af sin Umodenhed og kunde ikke finde Ord
 for, hvad han vilde sige; og af lutter Forlegenhed
 blev han da ofte baade kold og brædd, saa han
 bag efter var ganske forbitlet over sig selv.

Heller ikke nede i Provstefamilien befandt han sig længer vel. Den Tillokkelse, som Suernes landlige Hygge og Ragnhilds forstandige Husmoderskab i Begyndelsen havde udøvet paa ham, var flaaet om næsten i sin Modjertning. Han indsaa inært, at Luften i dette Hjem ikke var væsentlig forskellig fra den, han havde forladt. Han hørte her af Provstens Mund omtrent de samme Ord, han kendte fra sin Faders, og Ragnhild var af den samme Slægt af tomme, forførgelige Duffer som dem, han havde lært at afsthy — blot mere fluntet og gennemsnuelig. Det var her overalt det